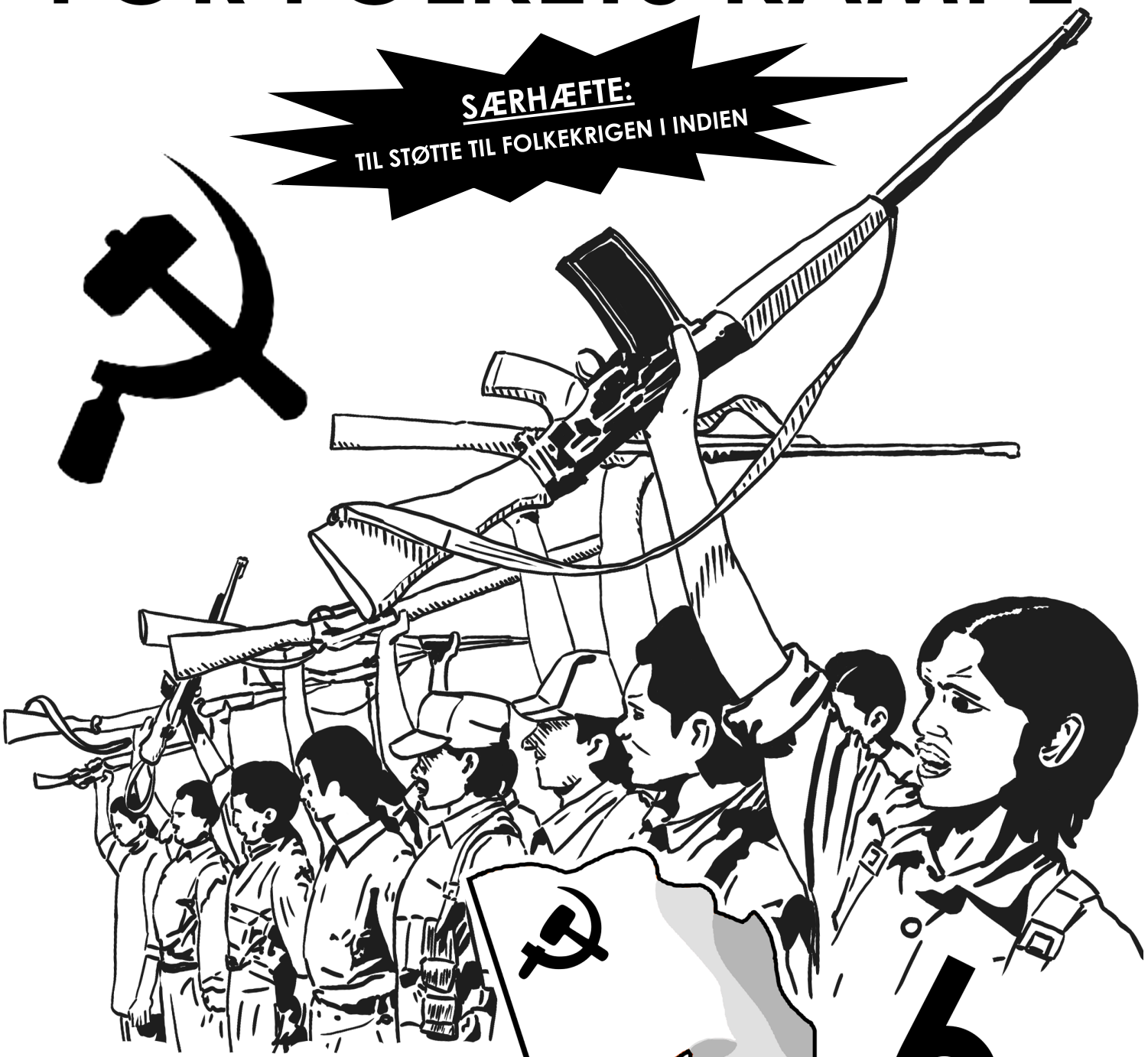
Proletarer i alle lande, foren jer!

BULLETIN
FOR FOLKETS KAMPE

SÆRHÆFTE:
TIL STØTTE TIL FOLKEKRIGEN I INDIEN

Antiimperialistisk Aktion
AIAKTION@proton.me

6. Nummer

INDHOLD

Side 4 Introduktion

Side 5 Det indiske samfund

Side 6 De tre Bjerge

Side 9 Indiens Kommunistiske Parti (maoister)

Side 11 Folkekrigen

Side 12 Den Nye Magt

Side 13 Folkedomstole

Side 14 Folkebefrielsesguerillahæren

Side 15 Reaktionens militæroperationer

Side 16 »Operation Green Hunt«

Side 17 »Operation Kagaar«

Side 17 Adivasi folket

Side 18 »Operation Kagaars« konsekvenser

Side 19 Kammerat Basavarajs martyrium

Side 20 Revolution eller kapitulation?

Side 23 De revolutionæres opgaver i Danmark

Vi anbefaler:

RØDE FANE
WWW.RØDEFANE.DK

Vi anbefaler vores læsere at kigge forbi kammeraterne fra Røde Fanes hjemmeside.

Røde Fane er et glimrende og aktivt online nyhedsmedie for information om revolutionære bevægelser i Danmark og udlandet.

Kontakt os

Ønsker du at modtage det seneste nummer af vores Bulletin, at vide hvornår vi går på gaden, eller at organisere dig i Antiimperialistisk Aktion? Så tag kontakt til os på:

AIAKTION@PROTON.ME

Eller se bagsiden

LEDEREN

Det er med stor glæde at vi, med næsten to års pause, genoptager udgivelsen af vores Bulletiner for Folkets Kampe. Pausen skyldes en periode med fokus i andre projekter af høj nødvendighed. Men det glæder os i dag, nu med et apparat der arbejder regelmæssigt på faste og pålidelige udgivelser af vores Bulletin, at relancere den ved udgivelsen af det 6. nummer, som en særudgave, til støtte til Folkekrigen i Indien.

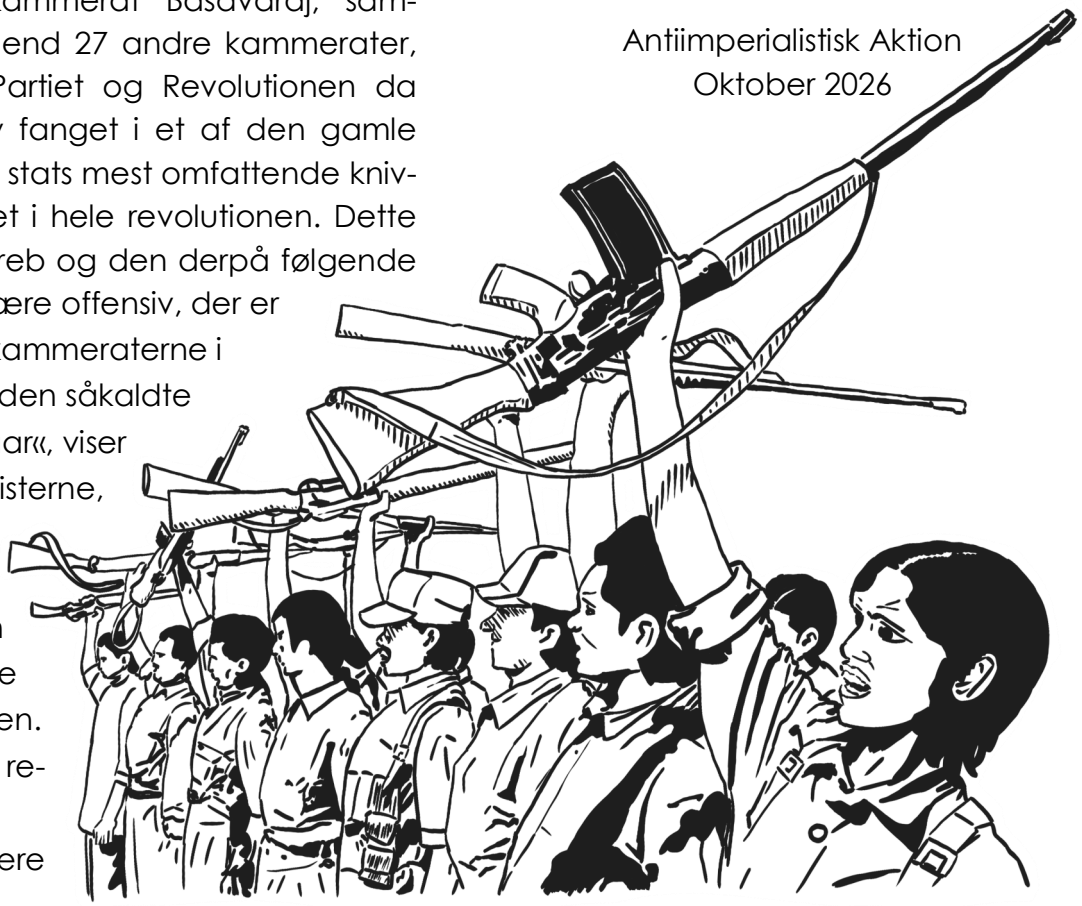
Det 6. nummer, og dermed genudgivelsen af vores Bulletin, er et svar til kaldet fra den Stiftende Kongres for det Internationale Antiimperialistiske Forbund (AIL) om at styrke den Internationale Antiimperialistiske Solidaritetsbevægelse med de nationale befrielseskampe, og især Folkekrigene, der føres rundt om i verden. Vi dedikerer derfor dette nummer, som er ekstra langt, særligt til at støtte Folkekrigen i Indien. Årsagen til dette er at Folkekrigen i Indien i dag står i et afgørende øjeblik: den 21. maj 2025 gav CPI(maoisters) Generelsekretær, kammerat Basavaraj, sammen med mere end 27 andre kammerater, sit eget liv for Partiet og Revolutionen da hans deling blev fanget i et af den gamle fascistiske indiske stats mest omfattende knivtangsmanøvre set i hele revolutionen. Dette kujonagtige angreb og den derpå følgende kontrarevolutionære offensiv, der er blevet ført mod kammeraterne i forbindelse med den såkaldte »Operation Kagaar«, viser hvordan imperialisterne, de indiske godsejere og bureaukrater frygter den folkedemokratiske bevægelse i Indien. Modi's fascistiske regering har været hurtige til at erklære at en total sejr vil blive opnået i 2026. Men det er ikke første gang at tidligere regeringer har gjort nøjagtigt det samme og senere har måtte æde deres ord. Folkekrigen i Indien har set tilbageslag før og er vendt tilbage stærkere. Hvad vi til gengæld har set er at kammerat Basavarajs martyrium har givet inspiration til den største internationale solidaritetsbevægelse med Folkekrigen i Indien set indtil videre.

Formålet med dette særhæfte er at skyde pilen på målet, for at tjene praksis i den antiimperialistiske bevægelse i Danmark, ved at give revolutionære i Danmark en grundlæggende introduktion til Folkekrigen i Indien og Partiet, der fører den: Indiens Kommunistiske Parti (maoister). Vi ønsker at særhæftet skal tjene som en vejledning til handling i opbyggelsen af solidaritetsbevægelsen med den Indiske Revolution i Danmark, ved at lade revolutionære gå fremad i deres opgaver på et mere oplyst grundlag.

Hæder og ære til kammerat Basavaraj!

Folkekrigen i Indien er uovervindelig!

Antiimperialistisk Aktion
Oktober 2026

INTRODUKTION

Indien er verdens mest befolkede land, der rummer op mod 18 procent af hele verdens befolkning. Men hvad mange ikke er klar over er, at Indien også er hjem til det største Kommunistiske Parti, der fører en revolutionær krig, for at befri Indien fra imperialisme og opbygge socialismen i landet.

Denne revolution er Folkekrigen i Indien og Partiet, der heltemodigt har ført den i årtier er Indiens Kommunistiske Parti (maoister) [CPI (maoister)], der leder revolutionen som en Revolution af Nyt Demokrati.

Folkekrigen i Indien vurderes af den indiske fascistiske stat som den største interne trussel i landet og en smædekampagne har i været ført i årtier mod revolutionen. De indiske maoister bliver kaldet »naxalitter«, opkaldt efter Naxalbariopstanden, indledt af de indiske maoister i 1967. Ordet »naxalit« bliver ofte brugt til at mystificere bevægelsen og dække over, at det er et højt organiseret Kommunistisk Parti, der leder en væbnet revolution. På samme tid bliver ordet »naxalit« brugt af det fascistiske regime til at kritisere enhver opposition.

Denne kendsgerning afslører, hvordan Folkekrigen i Indien er en umådelig kraft, som reaktionen i Indien ikke kan ignorere. Til gengæld har mediemonopoler i Danmark og størstedelen af andre lande i verden ignoreret bevægelsen nærmest fuldstændigt. Dette er fordi den indiske revolution er et fyrtårn, der giver revolutionære håb over hele verden, og er et direkte modsvar til imperialismens narrativ om »historiens endeligt«, hvor Francis Fukuyama famøst erklærede alle ideologiske konkurrenter til liberalt demokrati og markedskapitalisme for *besejrede*. Verden i dag er noget anderledes og Fukuyama har måtte æde sine ord.

Vi befinder os indenfor imperialismens epoke, hvilket vil sige, at vi også befinder os indenfor den Proletariske Verdensrevolutions epoke. Lenin lærer os at den Proletariske Verdensrevolution har to aspekter: den proletariske bevægelse og den nationale befrielsesbevægelse. Han specificerer kommunisternes opgaver for perioden ved at sige, at de Kommunistiske Partier skal lede de nationale befrielseskampe, fordi alle andre klasser mangler den standhaftighed og det perspektiv som arbejderklassen har.

I dag ser vi at imperialismen er i en hidtil uset generel krise af forrådnelse, den imperialistiske verdensøkonomi bliver holdt sammen med lappeløsninger på lappeløsninger, samtidig med at cykliske kriser vender tilbage før den tidligere krise helt er passeret. De nationale befrielsesbevægelser er i opsving, der findes ikke et hjørne i verden, hvor imperialisterne har fred. I dag ser vi det største antal af væbnede konflikter i verden set siden Anden Verdenskrig. Folkekrigene i ver-

den fungerer som store fyrtårne, der viser vejen til frigørelse fra imperialismen, fordi nationale befrielseskampe i de undertrykte nationer kun kan blive ført til den endelige sejr gennem proletariatets ledelse af Folkekrigen.

DET INDISKE SAMFUND

For at forstå den indiske revolution, må vi først kort redegøre for det indiske samfund. Men før vi kan gøre dette, må vi sikre os at alle taler det samme sprog.

Lenin lærer os at indenfor imperialismens og den proletariske verdensrevolutions epoke findes der to slags lande: imperialistiske lande og undertrykte nationer. De socialistiske lande har før eksisteret og vil også eksistere igen indenfor denne periode i fremtiden.

Formand Mao går videre med hans tese om tre **verdener tegner sig**. Denne tese skal hverken forveksles med *tredjeverdenismen*, med Deng Xiaopings opportunistiske forvrængninger i *tredjeverdensteorien*, eller *teorien om de tre verdener*, fra samfundsfag i skolesystemet, til at beskrive imperialistiske blokke under den kolde krig.

Formand Mao udviklede sin tese om tre verdener tegner sig for at forbinde Lenins tese

om fordelingen af kræfter i verden, baseret på en analyse af klasser og modsætninger. Maoismens definition af de tre verdener er således:

Den første verden: imperialistiske supermagter. Her regner vi USA-imperialismen, som fortsat er den eneste hegemoniske supermagt, men som er i en stor krise for at bevare sit verdenshegemoni og derfor slipper et utal af aggressioner og overgreb løs mod de undertrykte nationer. Vi regner også den russiske imperialisme som en atomsupermagt, udelukkende pga. det atomarsenal den har arvet fra tiden under den sovjetiske socialimperialisme. Flere imperialistiske magter såsom Kina eller Tyskland forsøger selv at blive imperialistiske supermagter, men er i dag stadig andenrangs imperialistiske lande, fordi de mangler den nødvendige økonomiske, politiske og militære magt.

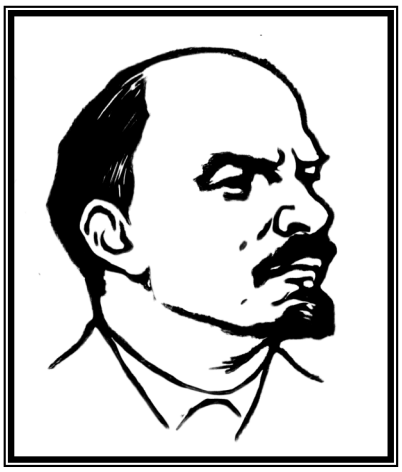
Den anden verden: øvrige imperialistiske magter. Her regnes Kina, Tyskland, Japan, Danmark og Frankrig blandt andre. De er både i ledtog og strid med hinanden, hvilket vil sige de kan samarbejde i »alliancer« som NATO og EU om at udplyndre verden og dele den op mellem hinanden. Men de kan også bedrage og bekrige hinanden, fordi konkurrencen om en allerede opdelt verden er konstant. De har selv drømme om at blive supermagter en dag.

Den tredje verden: er de undertrykte nationer. Her medregnes de fremtidige socialistiske lande også. 70 til 80 procent af verdens befolkning lever i de undertrykte nationer og udgør derfor grundlaget for hele verdensrevolutionen. Her forårsager kapitalismens højeste og sidste stadie, imperialismen, de værste levevilkår set til dato. Parasitisme og udplyndring forhindrer landene fra at udvikle sig og det er her folket har de største grunde til at gøre oprør. Lenin fremhæved:

»På den ene side er der bourgeoisiets og opportunisternes tendens til at omdanne en håndfuld af meget rige og privilegerede nationer til ›evige‹ snyltere på bekostning af resten af menneskeheden, til at ›hvile på laurbærbladene‹ ved at udbytte de sorte, inderne osv, ved at holde dem nede ved hjælp af de fremragende udryddelsesvåben, den moderne militarisme har frembragt. På den anden side er der tendensen hos masserne, som er mere undertrykte end før og som bærer hele byrden fra de imperialistiske krige, til at afkaste dette åg og styrte bourgeoisiet. Det er i kampen mellem disse to tendenser, arbejderbevægelsens historie nu uundgåeligt vil udvikle sig.«[1]

Og:

»Socialister [må] forklare masserne i undertrykkernationerne, at de ikke kan gøre sig håb om befrielse, så længe de bistår med at undertrykke andre nationer og ikke anerkender og håndhæver disse nationers ret til selvbestemmelse, d.v.s. frihed til adskillelse. Dette er den socialistiske, til forskel fra den imperialistiske, politik, der må anvendes i alle lande i forbindelse med spørgsmålet om fred og det nationale spørgsmål.«[2]

Vi har altså på den ene side en håndfuld imperialistiske magter og supermagter, der indbyrdes konkurrerer mellem hinanden, og på den anden side det umådelige flertal af undertrykte nationer. Et land er enten imperialistisk, eller også er det en undertrykt nation. Der findes ikke »afhængige kapitalistiske lande«.

Undertrykte nationer kan ikke både være imperialistiske og undertrykte nationer på én og samme tid. Hvis en undertrykt nation slipper en krig løs mod et andet land, tjener krigen ofte forskellige imperialistiske landes interesser, der bakker op om hver sin side, som en metode for dem at genopdele verden imellem sig. Krigen, selvom det er en undertrykt nation, der er angriberen, ændrer ikke ved at landet har halvfeudale forhold og at kapitalismen i landet bliver domineret af fremmede monopoler og er bundet op på feudalismen.

I dag kan undertrykte nationer kun løsrive sig fra imperialismens dominans og konstituere sig selv som nationer gennem proletariatets ledelse. At Kina i dag er et imperialistisk land skyldes at proletariatet først ledte den demokratiske revolution, ødelagde de feudale forhold på landet og industrialiserede landet. Efter kontrarevolutionen fandt sted i 1976 blev socialismens produktivkræfter eksproprieret af det kinesiske borgerskab der havde infiltreret partier og staten og den kinesiske socialimperialisme tog form.

DE TRE BJERGE

Indien er en undertrykt nation, hvilket vil sige at landet er undertrykt af **»tre bjerge«**, som er imperialismen, halvfeudalismen og bureaukrat-

[1] V. I. Lenin, Imperialismen og splittelsen i socialismen, oktober 1916

[2] V. I. Lenin, Spørgsmålet om fred, juli-august 1915

kapitalismen. Disse tre bjerge er årsagen til det indiske folks nød.

Omkring **imperialismen**, så har Indien en lang historie af national undertrykkelse helt tilbage fra kolonialiseringen af Indien i løbet af 1600-tallet. Et kapløb mellem flere europæiske magter endte til Storbritanniens fordel, som gennem det Ostindiske Kompagni erobrerede større og større dele halvkontinentet. I 1858 blev koloniadministrationen gjort officiel, det Ostindiske Kompagni blev opløst og erstattet med koloniadministrationen kaldet »Britiske Indien«. Kolonien blev anset som Storbritanniens vigtigste, hvilket var årsagen til at landet blev kaldt *kronjuvelen* i det britiske imperie. Under hele kolonitiden førte briterne en brutal besættelse af Indien og lod befolkningen sulte, mens de udplyndrede landet for rigdomme. Utallige indiske opstande, massakre og hungersnød, der har taget millionvis af liv, har kendetegnet perioden.

I takt med at det koloniale system i hele verden var i generelt kollaps, efter Anden Verdenskrig, opnåede Indien officiel uafhængighed i 1947. Men denne formelle uafhængighedsproces var ikke ledt af arbejderklassen, men af imperialismen selv, der rev landet op uden hensyn til nationaliteter, hvilket

Britiske soldater stormer Cashmereporten i Delhi under briternes bekæmpelse af det indiske antikoloniale oprør i 1857.

ledte til en utrolig voldelig periode, der resulterede i op mod 2 millioner mennesker blev dræbt og millioner af andre fordrevet. I dag fortsætter imperialismen med at true nationerne, ved at dele lande op, bekrige nabolande og besætte områder. Den britiske imperialisme og især også yankee-imperialismens interesser fortsætter med de-facto at have stor indflydelse over landets politik gennem deres velbjergede lakajer. Den eneste løsning er at befri landet fra imperialismen. CPI (maoister) kæmper derfor fast besluttet imod imperialistisk dominans og for at gennemføre den demokratiske revolution, smide imperialisterne ud og give Indien reel selvstændighed, give de nationale mindretal selvbestemmelse gennem den fremtidige fødsel af en Folkerepublik af Nyt Demokrati.

Det andet bjerg, den **bureaukratiske kapitalisme**, der er den form for kapitalisme der findes i de undertrykte nationer. Den er født syg, fordi den er underlagt imperialistisk dominans og bundet til halvfeudalismen. Kapitalismen i Indien er ikke en uafhængig eller naturlig kapitalisme, der er vokset ud af den indiske nation selv. Den udgøres af fremmede monopoler, der slår sig ned og driver rovdrift på billig arbejdskraft og landets rigdomme. Den tager form af både statslige og ikke-statslige monopolistiske selskaber, nogle er internationale monopoler såsom Pepsi-cola. Andre udgiver sig for at være indiske såsom »Vedanta Company«, og selvom de kan have indiske rigmænd og kapitalister, er kapitalen en bureaukratisk kapital, der er fuldstændig

afhængig af fremmede investeringer. I Vedanta Companys eksempel er det endnu mere åbenlyst, når selskabets hovedkvarter ligger i London.

Halvfeudalismen er det tredje bjerg, der fortsat eksisterer i Indien og som på det strengeste hersker i de brede landområder, hvor størstedelen af befolkningen lever under de mest usle og primitive forhold. Godsejere ejer kæmpemæssige landdområder og har størstedelen af befolkningen under deres personlige magt, godt hjulpet af deres egne små hære og deres hierarki af forvaltere, håndlangere og korrupte embedsmænd der er havnet i disse afsidesliggende provinser, hvis befolkning er dem fuldstændig ligegyldig.

Størstedelen af Indiens befolkning udgøres af bønder og størstedelen af disse er fattige og middelstående bønder, der fortsat lever under et system af livegenskab, der som Lenin lærer os kan tage tusind og én former, men deres essens er den personlige underlæggelse. I Indien tager feudalismen bl.a. form i kastesystemet, som er et feudalt klassesystem, der eksisterede inden briterne slog sig ned i Indien, men som briterne selv tog op og tilpassede, til at legitimere deres styre. De gjorde kastesystemet en central del af

Modi, Indiens premierminister (ses midt for) ses sammen med eks-præsident for USA, Joe Biden (til højre).

deres koloniale administration, hvilket betød en større brutalitet og skarpere klasseopdeling end set tidligere. Derved støttede de sig på lokale krigsherre og godsejere i de højere kaster for at undertrykke de lavere kaster og de kasteløse eller *dalitterne*. I dag fortsætter kastesystemet i praksis med de kasteløse, såsom Adivasi-folket, i bunden af Indiens sociale hierarki, hvilket kendetegner mange af landets fattigste.

De feudale forhold gør sig også gældende i udbytternes ideologi i dag. Indiens præsident, Modi, er leder af Bharatiya Janata Party (BJP) (Indisk Folkeparti), som er et hindutva-fascistisk parti.

Hindutva-fascismen er direk-

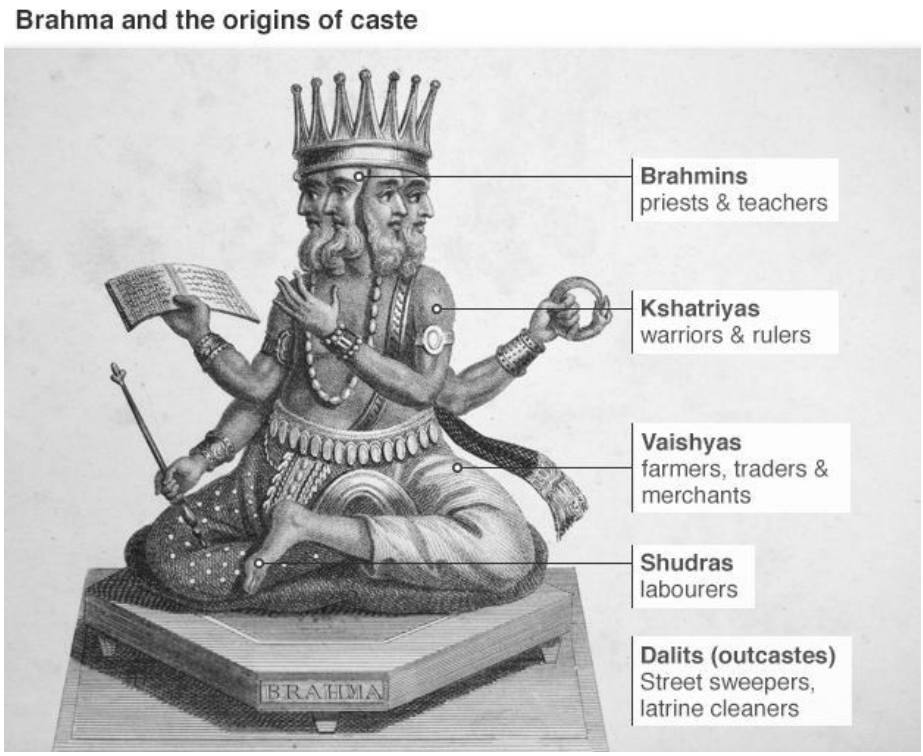

Illustration af varna-kastesystemet i Indien, der sætter præsterne og lederne (Brahmins) i toppen, og dalitterne i bunden af Indiens sociale hierarki.

Her ses Modis brunskjorter »RSS« i en af deres mange marcher.

te inspireret af europæisk fascisme, set hos især Mussolini og Hitler. Hindutva-fascismen søger mod at etablere et »nyt hinduist-domineret homogent Indien«.

Man kan ikke tegne et lighedstegn mellem hindutva-fascismen og hinduismen. Hindutva-fascisme er fascisme, der skjuler sig bag hinduismens maske. Den misbruger en religion, som de fleste folk har fulgt fredeligt i årtusinder, til at retfærdiggøre den indiske regerings statsterror.

Modis brunskjorter er »Rasgtriya Swayamsevak Sangh (RSS), som oversættes til det »Nationale Forbund af Frivillige«, som er en paramilitær og voldelig højreekstrem gruppe, som har fungeret lige siden 1925. De har været skyldige i terror mod muslimer, pakistanere, venstreorienterede, politiske modstandere og andre religiøse, seksuelle og nationale mindretal. Det var også dem, der var ansvarlige for mordet på Ghandi, hvilket ledte til at gruppen blev ulovliggjort. Alligevel har Indiens nuværende præsident, Modi, selv været officielt medlem af RSS tidligere i hans liv og det samme gælder mange af hans partis topledere. Disse voldshandlinger bliver facilliteret af den indiske stat, som vender et blindt øje til RSS' hvide terror.

Hindutva-fascismens parti, BJP kom først til magten i 2014, men har spillet en aktiv rolle i dannelsen af den halvkoloniale indiske stat siden dets stiftelse i 1925. I 1949 var der et afgørende spring i BJP's vigtighed for udbytterklasserne, da dets paramilitære styrker, RSS begik angreb på moskeer flere steder i landet, hvor tusindvis af muslimer blev myrdet.

Hindutva-fascismen opretholder feudalismen i Indien, ved at basere sig i kastesystemet, BJP støtter altså de højere kaster, bureaukrater og godsejere, og mener at de lavere kaster skal tjene dem betingelsesløst på grund af den specifikke kast, de er født ind i. De mener altså at blod alene er afgørende.

BJP og RSS fremhæver sig selv som værende »antikoloniale« og »antivestlig dominans«, de appellerer med antiimperialistisk og antikolonial retorik blandt masserne i Indien, men i virkeligheden repræsenterer de storbourgeoisiet i Indien og opretholder aktivt imperialisternes interesser i landet.

INDIENS KOMMUNISTISKE PARTI (MAOISTER)

Proletariatets og folkets kamp i Indien har gennem historisk nødvendighed frembragt lederne i det Parti, der i dag fører revolutionen i Indien. Indiens Kommunistiske Parti (maoister) blev stiftet den 21. september 2004, men Partiets rødder går helt tilbage til Naxalbariopstanden i 1967.

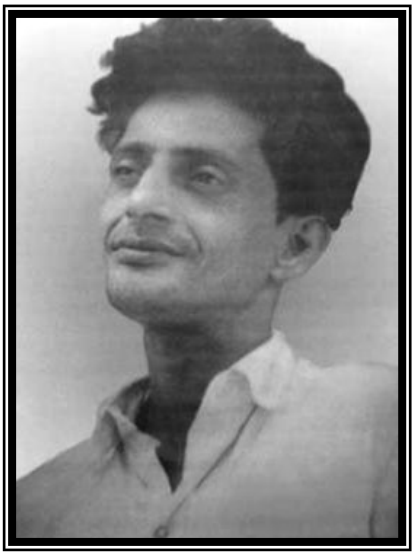
Tilbage i 1967 var der hovedagligt ét kommunistparti der blev betegnet som Indiens Kommunistiske Parti (marxister). Indenfor dette parti var der, ligesom der var internationalt mellem Kinas Kommunistiske Parti og Sov-

Folkebefrielsesguerillahæren og kommunistiske militanter og kadrer ses foran CPI(maoisters) røde faner til en ceremoni.

jetunionens Kommunistiske Parti, en to-linje kamp mellem marxisme og revisionisme. Naxalbariopstanden var et væbnet bondeoprør i Vestbengal i Indien. Her havde bønder og anti-revisionistiske kommunister, der havde fået nok af Indiens Kommunistiske Parti (marxisters) pacifisme og knæfald for parlamentarismen, indledt et væbnet oprør.

Bønderne dannede, under revolutionære medlemmer af CPI(marxisters) vejledning, bondekomiteer, der konfiskerede landjord fra godsejere og omfordelte den til folket. Den indiske reaktionære stat satte både politiet og militæret ind for at knuse oprøret og CPI(marxisters) opportunistiske ledelse var hurtige til at tage den gamle reaktionære indiske stats parti og ekskluderede kommunisterne, der med kammerat Charu Majumdar i spidsen, havde indledt oprøret.

Kammerat Charu Majumdar

Selvom oprøret blev bekæmpet var det en stor politisk sejr, en anti-revisionistisk kamphandling, der med inspiration fra den Store Proletariske Kulturrevolution i Kina genåbnede den væbnede kamps vej i Indien. Oprøret blev støttet af Formand Mao og kommunisterne i Indien kunne i 1969 stifte Indiens Kommunistiske Parti (marxister-leninister), mens Indiens Kommunistiske Parti (marxister) synede hen og blev et fuldkomment legalistisk og borgerligt parti.

Efter Charu Majumdar blev gjort til martyr i reaktionens fangehuller i 1972, efterfulgt af en intens kampagne af repression, blev bevægelsen splittet op i flere partier og organisationer med ophav i CPI(ML). Mange af disse organisationer opretholdte Charu Majumdars linje og fortsatte den væbnede kamps vej i Indien.

Hvad er revisionisme?

Revisionisme er fordrejningen af marxismen. Den er borgerlig og reaktionær ideologi forklædt som marxisme. Marxister har siden marxismens fødsel været i en dødskamp imod dem der har prøvet at fordreje marxismens principper. Lenin konkluderede at imperialismens superprofitter skaber et særdeles privilegeret socialt lag i arbejderklassen og småborgerskabet i imperialistiske lande. Deres lænker bliver til guld, hvilket udgør det økonomiske grundlag for revisionismens styrke i imperialistiske lande, da det får falske marxister til at fordreje marxismen til at retfærdiggøre den orden de selv snylter på.

CPI(maoister) blev stiftet i 2004 ovenpå en enhedsproces mellem væbnede maoistiske partier og organisationer såsom »Indiens Kommunistiske Parti (marxister-leninister) Folkekrig« (Folkekrigsgruppen) og »Indiens Maoistiske Kommunistiske Center«.

Partiet blev dannet og de revolutionære blev forenet under marxismen-leninismen-maoismen, minimumprogrammet (det kortsigtede mål) – Revolutionen af Nyt Demokrati, maksimumprogrammet (det langsigtede mål) – kommunismen og Folkekrigen og de Fem Nøgledokumenter: »Hold marxismen-leninismen-maoismens lyse og røde fane højt«, »Partiprogrammet«, »Partiforfatningen«, »Strategien og taktikken for den Indiske Revolution« og »Politisk resolution«.

Med maoisternes forening skred Folkekrigen i Indien frem og flere maoister sluttede sig til Partiet, såsom Indiens Kommunistiske Parti (marxister-leninister) Naxalbari. I midten af 2010'erne dækkede de revolutionære baseområder og guerillazonerne mere end 20 procent af Indiens delstater. Folkekrigens fremgang satte så meget skræk i imperialisterne og de indiske reaktionære at Indiens daværende premierminister Manmohan Singh refererede til maoisterne som »den største enkeltstående interne sikkerhedsudfordring« i Indien. Dette viser at bevægelsen i Indien er så stærk, at reaktionen ikke kan ignorere dem, og at de på samme tid selv anerkender at CPI (maoister) er den største trussel mod den gamle indiske stat.

FOLKEKRIGEN

Den revolution, der føres i Indien er en Folkekrig, men hvad er en Folkekrig? Denne artikels formål er ikke at redegøre fuldt ud for proletariatets militære teori, dette emne fortjener sin egen artikel i fremtiden. Indtil videre vil vi dog fremhæve at Folkekrig er en revolutionær krig ført af proletariatets Parti for at erobre magten i hele landet for proletariatet og folket. Den vejledes af marxismen-leninismen-maoismen, der konkret bliver anvendt skabende på hvert lands specifikke betingelser; Den føres af et Kommunistisk Parti; Folkekrigen er massernes krig, der baserer sig på flertallet og de undertrykte og ikke på territorier; og da størstedelen af Indiens befolkning, som også er de mest undertrykte, bor i landområderne, føres Folkekrigen derfor hovedsagligt på landet i Indien, hvor den omringer de større byer; Støttebaser, eller ny politisk magt, erobres og opbygges under krigen .

Folkekrigen ledes på den nuværende plan hovedsagligt som en guerillakrig, men Folkekrig er mere end en guerillakrig. Princippet om at uskadeliggøre fjenden, samtidig med at man bevarer og opbygger sine egne styrker, gør at guerillakrigen vil udvikle større og større aktioner efterhånden som den nye magt vokser, indtil store militære offensiver, kombineret med folkelige opstande inde i byerne, kan udvikles.

Fordi Partiet og de revolutionære væbnede styrker er ét med folket, kan reaktionen sjældent finde maoisterne. Dette er essentielt i at bevare sine egne styrker. Til gengæld, når fjenden mindst venter det, eller er sårbar, slår de revolutionære til og uskadeliggør fjenden – ikke altid ved at slå ham ihjel, hvis

fjendens tropper fx overgiver sig, bliver de afvæbnet og tilset af de revolutionære, mens de bliver forklaret, hvorfor de revolutionære kæmper. De menige kan derefter få et valg om de vil tilslutte sig revolutionens side eller ej. Hvis de siger ja, vil de blive rekrutteret ind i Folkebefrielsesguerillahæren (PLGA). Hvis de ikke vil, vil de blive sluppet fri, med mindre de har begået krigsforbrydelser.

Den grundlæggende taktik under guerillakrigen er **»Fjenden rykker frem, vi trækker os tilbage; fjenden slår lejr, vi plager ham; fjenden trættes, vi angriber; fjenden trækker sig tilbage, vi forfølger«.**[3] Det er gennem Folkekrigens langvarige karakter at fjendens svagheder kommer mere og mere til udtryk og at de revolutionæres styrker og fordele vokser mere og mere.

»Hver klasse har altid skabt sin egen form for krigsførelse og sin strategi. Og den overlegne strategi har altid overvundet den underlegne. Den nye klasse har altid den overlegne strategi og den udgøres af Folkekrigen, det viser kendsgerningerne. Der er militæranalytikere der siger således: kommunisterne har aldrig tabt en krig, når de har anvendt deres principper; de har kun tabt, når de ikke har anvendt deres principper.«

Interview med Formand Gonzalo 1988

DEN NYE MAGT

Folkekrigen i Indien har to aspekter: det ene er tilintetgørelsen af den gamle og rådne orden, det andet er skabelsen af det nye samfund. Det sidstnævnte aspekt er det hovedsaglige.

Den Nye Magt, der bliver erobret af de revolutionære og folket i Indien bliver konkretiseret i Janatana Sarkars (Folkeregeringerne). De organisatoriske principper kommer direkte fra Folkekrigen i Kina og fra Folkekrigen i Vietnam. Hver en Janatana Sarkar bliver valgt af et sammenhængende område af landsbyer, hvis kombinerede befolkning varierer mellem 500 til 5.000 indbyggere. Hver Janatana Sarkar har ni afdelinger: Krishi (landbrug), Vyapar-Udyog (handel og industri), Arthik (økonomi), Nyay (retfærdighed), Raksha (forsvar), Hospital (sundhed), Jan Sampark (offentlige anliggender), School-Riti Rivaj (uddannelse og kultur) og Jungle. En gruppe Janatana Sarkars ligger under en Area Committee. Tre Area Committees udgør en Division. Sådan bygges Baseområderne op i Indien.

Den Nye Magt i Indien er en folkedemokratisk magt der, baseret på proletar-bondealliancen, organiserer

Kvindelige guerillasoldater optræder ved en årlig ceremoni i et af de befriede revolutionære områder. Den Nye Magt skaber en hidtil uset lighed mellem kvinder og mænd og trækker derfor mange kvinder ind i PLGA. Det er bl.a. derfor at op mod halvdelen af kæmperne i PLGA er kvinder, noget der er stort set uset i mange tidligere nationale befrielsesbevægelser.

[3]PCP, Militær Linje, 1988

Hvad er de revolutionære klaser i det Nye Demokrati?

I den Nydemokratiske Revolution etableres der i den Nye Magt et fællesdiktatur, dvs. fælles klassestyre mellem proletariatet, bondestanden og småborgerskabet. Dette er fordi disse tre klasser alle er undertrykt af både imperialismen, den bureaukratiske kapitalisme og af halvfeudalismen og derfor kan forenes under proletariatets hegemoni i Enhedsfronten.

de revolutionære klassers fællesdiktatur, hvilket vil sige de revolutionære klassers politiske herredømme, til forskel fra borgerskabets diktatur, som hersker i dag. Dette fællesdiktatur, under proletarisk hegemoni, varetager interesserne hos arbejderklassen, bondestanden og småborgerskabet .

Den Nye Magt, der bygges i landområderne i Indien er især populær blandt Indiens fattigste, som ofte tilhører de kasteløse og jordløse bønder. Janatana Sarkars overværer jordreformer, der omfordeler jorden fra godsejerne til de besiddelsesløse bønder, der i generationer har været tvunget til at arbejde på herremændenes jord for dem.

Jordspørgsmålet er især vigtigt i de undertrykte nationer, fordi det er jordreformen der tilintetgør de feudale forhold på landet og er derfor med til at fjerne feudalismens bjerg fra den indiske nation.

Den Nye Magt giver folket muligheden for første gange at få kontrol over deres eget liv, få adgang til en uddannelse og for at opnå retfærdighed.

FOLKEDOMSTOLE

Folkedomstolene er endnu et udtryk for, hvordan folkets demokrati fungerer. Et af Folkeregeringens organer kan indkalde til en Jan Adalat (Folkedomstol). En anklage fremlægges for fx en Janatana Sarkar, den anklagede har retten til at forsvare sig selv og fremlægge bevi-

Formand Mao udviklede teorien om Folkekrigen og teorien om det Nye Demokrati

ser, imens lytter folk og kommer frem til en afgørelse. Hele processen finder sted under en Janatana Sarkars vejledning og følger nøje fastlagte retningslinjer på baggrund af erfaringerne, således at ingen uskyldige bliver straffet.

Hvad er falske sammenstød?

Falske sammenstød: Den gamle indiske stats væbnede styrker begår ofte massakre mod uskyldige, men vil indrapportere drabene som væbnede konfrontationer med maoisterne. Dermed lægges der skjul på mange af den reaktionære indiske hærs krigsforbrydelser mod dens eget folk, mens den samtidig gemmer sig bagved militære præstationer, der ofte er det pure opspind.

Folkedomstolene er berygtede i de indiske reaktionære medier, som »brutale« og »barbariske«, fordi de til tider har dømt informanter eller reaktionære til døden. Hvad medierne dog ikke nævner er, hvilken skade disse folk har gjort, eller hvor meget af folkets blod de har på hænderne. De fortæller heller aldrig hvor mange personer, som Folkedomstolene erklærer uskyldige eller lader gå.

Og de reaktionære giver sjældent maoisterne den samme gestus med en retfærdig rettergang. Ofte bliver sårede kammerater snigmyrdet i løbet af natten, revolutionære fanger dør under fangeskab under mistænkelige forhold, og hele landsbyer udsættes for massakre under falske sammenstød med den gamle indiske stats hær.

Folkedomstolene er et kæmpe fremskridt for masserne i landområderne, da de for første gang er i stand til at stille deres undertrykkere for

en retfærdig domstol. Folkedomstolene er, selvom de udføres under primitive betingelser i landområderne, de borgerlige domstole totalt overlegene, fordi de tager massernes parti. De borgerlige domstole lader oftest de rigeste og undertrykkerne gå, eller stiller undertrykte og undertrykker på lige fod, imens folkedomstolene er baseret på folkets retfærdighed og vejledes arbejderklassens videnskabelige principper.

FOLKEBEFRIELSES-GUERILLAHÆREN

Folkebefrielsesguerillahæren (PLGA) er Folkekrigens hovedorganisation, det er både revolutionens sværd og skjold. Det er det instrument, hvor størstedelen af masserne deltager, og den har tre opgaver: At **kæmpe** (det vigtigste); at **mobilisere** ved at hæve folkets politiske bevidsthed og at organisere og bevæbne folkemasserne; og at **producere**, hvilket gør den i høj grad selvforsynende og ikke til en snyltende byrde på masserne. Folkebefrielsesguerillahæren er på dette punkt i skarp kontrast til den gamle reaktionære indiske hær: PLGA underviser fattigbønderne, lærer dem at læse og skrive, bringer dem politik og hjælper dem med at organisere den nye folkemagt og forsvare sig selv. Den reaktionære hær derimod massakrerer, plyndrer, voldtager og myrder, hvor end de går hen i deres jagt på maoisterne i deres »oprørsbekæmpelseskrig«.

PLGA's medlemmer kommer fra folket, de modtager ikke betaling, men skaffer alting selv eller får det foræret frivilligt fra masserne, som støtter dem. Mange mennesker har svært ved at forestille sig hvordan en sådan hær, der udgøres af folket og ikke modtager nogen støtte udefra, kan overvinde en meget bedre udrustet hær, der er bakket op af yankee-imperialismen. Men PLGA er en hær der baserer sig på mennesker og ikke på våben, den udgøres af masserne selv og har eller vinder igennem den Langvarige Folkekrig deres støtte. Uden den tætte forbindelse til masserne ville CPI(maoister) og Folkekrigen i Indien aldrig kunne have udviklet sig så sejrrigt. Derfor er det afgørende for Partiet at modstå de mål som kontrarevolutionen forsøger at opnå, hvilket sammenfattet er at tilintetgøre ledelsen og isolere Partiet fra masserne for at stoppe Folkekrigen.

PLGA skaffer sine våben hovedsagligt fra fjenden. Det er fjenden der har våbnene og som konsekvens er spørgsmålet at erobre dem fra fjenden, hvilket er den hovedsagelige måde at anskaffe dem på. Dette gøres ofte ved bagholdsangreb på de væbnede styrker, som PLGA mestrer, og derfor er bagholdsangreb en vigtig kampform. Udover at fjenden i deres forsøg på at nedkæmpe Folkekrigen, således ufrivilligt har indledt den overlevering af våben til de revolutionæ-

re styrker der vil tage mere og mere til, anskaffes våben ved enten at fremstille dem, eller ved at købe dem. Den sidste er dog den mindst brugte metode.

Da det både er folkets hær og folkets krig anvendes let anvendelige våben i stor grad. Derfor bruges dynamit meget og det konfiskeres især fra minedriften. Andre våben der anvendes er f.eks. vejsidebomber og andre improviserede eksplosive enheder (IED), som PLGA er eksperter at håndtere.

PLGA vejledes af marxismen-leninismen-maoismens principper og aldrig af geværet. Det er principperne der kommer i første række og aldrig den personlige evne til at håndtere et våben. Det er fuldstændigt modsat hollywoodbilledet om »Rambo-soldaten« ude i junglen. Det er også modsat soldaterne i det borgerlige militær, der som robotter kan manipuleres til hvad som helst. Folkebefrielsesguerillahæren består udelukkende af frivillige, deres disciplin og moral er bevidst og ideologisk motiveret, de forstår hvorfor de kæmper og de giver gerne deres liv for at tjene folket. De overordnede ydmyger ikke de underordnede, men lever på samme simple måde sammen med deres deling og anvender den demokratiske centralisme og kritik-selvkritikkens metode, for at nå frem til de korrekte beslutninger og en fast enhed. De bevæger sig blandt masserne som en fisk i vandet og drager fordel af terrænet.

Den gamle stats væbnede styrker derimod udgøres ofte af unge knægte, der er langvejs hjemmefra uden egentlig interesse i at deltage i krigen på den gamle stats side. Underlagt en ydmygende og ødelæggende disciplin, tvinges de ud i fjendtlige områder, hvor de tungt lastet med proviant i et uvejsomt og vildt terræn, skal kæmpe for den gamle stats, godsejernes og de fremmede monopolers interesser.

REAKTIONENS MILITÆROPERATIONER

Folkekrigen er den højest udviklede form for antiimperialistisk kamp. Dette er fordi arbejderklassens Parti, der leder Enhedsfronten, baseret på proletar-bondealliancen i de undertrykte nationer, er den eneste kraft, der kan forene alle undertrykte klasser for national frigørelse.

Denne kendsgerning er noget, som imperialisterne udmærket godt er klar over. Dette gør altid maoister som hovedmål for dem, når det kommer til oprørsbekæmpelse.

Når det kommer til oprørsbekæmpelse i dag er USA-imperialismen generelt mere tilbageholdende fra at sende sine egne tropper direkte ind, fordi deres nederlag i bl.a. Vietnam, Korea og Afghanistan har lært, hvordan det kun forværrer deres problemer på lang sigt. Heraf kommer teorien om »lav-intensitetskrigen«:

Ifølge bourgeoisiets militære strateger findes der 3 former for krig: høj-intensitetskrig – en krig, hvor der bliver anvendt atomvåben; mellem-intensitetskrig – hvor der bliver anvendt konventionelle våben men ikke atomvåben; og den tredje form, som er lav-intensitetskrig – hvilket er den form for krigsstrategi som imperialisterne og de reaktionære i dag anvender imod Folkekrigen i Indien.

Om strategien i lavintensitetskrigen kan vi fremhæve yankee-imperialismens egne ord:

»Lavintensitetskonflikt er en politisk-militær konfrontation mellem konkurrerende stater eller grupper under konventionel krig og over den rutinerede, fredelige konkurrence mellem stater. Den involverer ofte langvarige kampe mellem konkurrerende principper og ideologier. Lavintensitetskonflikt varierer fra subversive til anvendelsen af væbnet magt. Den bliver ført med en kombination af

midler, der anvendes politiske, økonomiske, informerende og militære instrumenter. Lavintensitetskonflikter er ofte lokaliserede, generelt i den Tredje Verden, men indbefatter regionelle og globale sikkerhedsimplikationer.«

Og:

»Begrebet lavintensitetskonflikt reflekterer et amerikansk perspektiv. I virkeligheden er begrebet misvisende. Overfor de folk, der er mere direkte indblandet, er truslen direkte og vital. For os, er den subtil, indirekte, og langsigtet; men potentielt set er den lige så alvorlig. Aktionerne, der finder sted i lavintensitetskonflikter er særskilte fra dem i konventionelle krige, mere i forskellen på typen, end i graden af intensitet.«[4]

Lavintensitetskrigen bruges ofte til at bekæmpe oprør og især, ifølge yankeernes egne ord, i den Tredje Verden. De anvender militære operationer på den ene side, men tager også pressen i brug og tager politiske og økonomiske midler i brug. Dette kan gøres gennem »psykologiske operationer« (PSYOPS), informationskampagner der skal sprede forvirring, demoralisering af de revolutionære eller prøve at vende den offentlige mening væk fra revolutionen.

Indiske militære og paramilitære styrker under et omringnings– og tilintetgørelsesfelttog.

Disse operationer finder ofte sted i kombination med de militære operationer, hvor imperialisterne ofte bruger stedfortrædere til at håndhæve deres interesser: om det er det lokale politi, militæret eller bestukne væbnede fascistiske bander eller narkokarteller.

Kort fortalt forsøger reaktionen, ofte med henblik på oprørsbekæmpelse, at anvende en bred vifte af midler til at drive kontrarevolutionære misinformationskampagner, isolere de revolutionære fra masserne, stabilisere det reaktionære regime og eliminere de revolutionæres ledelse.

Det er disse operationer, som den indiske reaktion har taget i brug, og som den har lånt direkte fra yankee-imperialismen.

»OPERATION GREEN HUNT«

I 2009 begynder »Operation Green Hunt« med målet om at udrydde maoisterne. Dette markerer en ny begyndelse i oprørsbekæmpelsen i Indien, hvor »hearts and minds« strategien bliver implementeret. En strategi lånt af USA fra Vietnamkrigen, som anvendte lavintensitetskrigsførelse og forsøg på at vinde civilbefolkningen over på reaktionens side, gennem forbedringer af landsbyer og gennem statsligt og ikke-statsligt velgørenhedsarbejde, for at forsøge at rekruttere masserne over på kontrarevolutionens side. Men symbolsk velgørenhed kan ikke løse de fundamentale problemer, som imperialismen skaber i Indien og det forhindrede heller ikke den indiske stat fra også at anvende »search and destroy« for at udrydde maoisterne. I

[4]Headquarters Departments of the Army and the Air Force, "Military Operations in Low Intensity Conflict", Field Manual100-20, 1990.

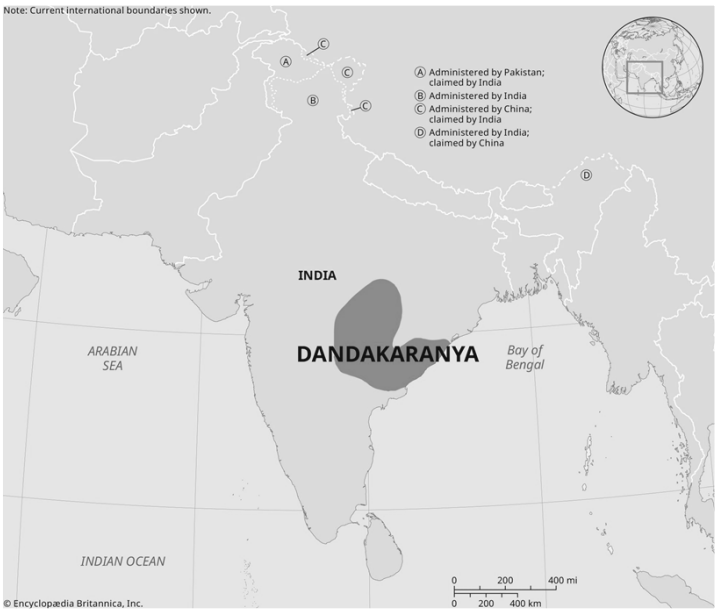
deres frustrationer over militære nederlag gik disse operationer ofte udover masserne.

Operationen så mobiliseringen af mere end 300.000 militære, paramilitære og politistyrker til regionen. Altså næsten 4 gange så mange tropper som hele det aktive danske militær kan mobilisere på nuværende tidspunkt (hæren, flåden og flyvåbnet inkluderet).

»Operation Green Hunt« slog fejl. På trods af at have indskrænket nogle territorier blev intet strategisk opnået, de revolutionære baseområder forblev intakte, Partiet består og masserne i regionen blev skubbet mere over til de revolutionæres side. Operationen blev kasseret til sidst i 2014, fordi folkets modstand mod operationen over hele Indien blev for stor.

»SAMADHAN-PRAHAR«

Samadhan Prahar-offensiven blev indledt i 2017, hvor militærbaser og FOBs (Forward Operating Bases) blev etableret for at bekæmpe de revolutionære demokratiske kræfter i de revolutionære områder. Samadhan Prahar havde også til formål at sikre minedrift i de selv samme områder.

»OPERATION KAGAAR«

Med lektioner fra »Operation Green Hunt« og i forlængelse af SAMADHAN-Prahar er »Operation Kagaar« nu blevet indledt, hvor vi ser en langt større systematisering af terror, massevoldtægter, massakrer og droneangreb mod landsbyer.

Operationen har to aspekter: 1) at besejre Folkekrigen i Indien og tilintetgøre CPI (maoister), hovedsagligt gennem likvidering af ledelsen og; 2) at appropriere oprindelige folkeslags land, specielt adivasi-folket, hvor størstedelen af dette folk er fattigbønder.

Operation Kagaar kan løst oversættes til den »sidste mission«. Den har foldet sig ud i områderne Chhattisgarh, Maharashtra, Jharkhand og Telangana, men har landsdækkende konsekvenser og dens udførelse kan mærkes overalt.

Dens strategi går ud på at etablere Forposter (FOBs) langs Bastar-distriktet i Chhattisgarh, hvor fra de vil sende droner ud, mens de baserer sig på satellitfotografier for at samle efterretninger. Operationen sigter mod at oprette 612 armerede politistationer på genoprettet territorie og implementere en »generøs kapitulationspolitik« overfor dem som vælger at forråde revolutionen.

ADIVASI FOLKET

Den Røde Korridor ligger i det centraløstlige Indien, specielt i området »Dandakaranya«.

Adivasi

I dette område befinder sig også Adivasi folket, som er et oprindeligt folk i Indien med deres egen religion og kultur, der er forskellig fra hinduismen. Man har kunnet spore

En helikopter bruges under oprørsbekæmpelseskrigen under en operation i 2025

deres ophav helt tilbage til Indus Valley-kulturen, altså fra over 5.200 år tilbage.

De udgør i dag ca. 8,6 procent af Indiens totale befolkning, hvilket vil sige at der lever ca. 120.000.000 Adivasier i landet og hovedsagligt i landområderne.

Adivasi-folket udgør en »udsat stamme«, hvilket betyder at de tilhører Indiens fattigste befolkning. Mange af dem er fattige og jordløse bønder, der bliver underlagt kontrollen af godsejere og højtstående kaster.

Dandakaranya er et umådeligt rigt område på naturressourcer, så hvad den gamle indiske stat gerne vil opnå er kontrol over områderne, hvor Adivasi-folket befinder sig under påskud at bekæmpe maoisterne.

Hæren hævder at beskytte adivsasierne mod maoisterne, men i virkeligheden myrder, voldtager, tvangsforflytter hæren dem, eller sender dem til arbejdslejre, hvor de bliver tvunget til at udføre bl.a. minearbejde.

Og vi kan se, hvordan at den samme mønt har to sider: Den ene side er bekæmpelsen af maoisterne, og den anden side er udbytningen af landet, fordi, når den gamle indiske stat i et område har fordrevet maoisterne, fortsætter forbrydelserne mod adivasi-folket.

Så reaktionen hævder at beskytte Adivasi-folket mod maoisterne, men det er i virkeligheden maoisterne, der kæmper sammen med Adivasi-folket mod reaktionen.

Det er ikke bare en kamp for magten længere, det er en kamp for overlevelse, der på bedste vis er opsummeret af Modi, da han udtalte: »Adivasi har ingen plads i det nye Indien«.

De revolutionære og oprindelige folk råder over enormt ressourcerige områder, som indeholder mineraler såsom jernmalm, kul, guld, diamant mm. Dette tiltrækker stor opmærksomhed hos imperialistiske selskaber, hvilket er hvorfor at USA og Storbritannien har været nøglespillere i ledtog med reaktionen i Indien, når det kommer til »Operation Kagaar«.

Firmaer, som direkte er involverede i Operation Kagaar og udnyttelsen af råstoffer i Dandakaranya er Lloyd Metals og specielt også »Vedanta Company«.

Den sovjetiske socialimperialisme plejede at være hovedforsyneren af våben til den indiske stat. I dag står USA i de samme sko som den største våbenleverandører til Indien, sammen med den russiske imperialisme, hvilket gør Indien til verdens største våbenimportør.

»Operation Kagaars« konsekvenser

I løbet af de første tre måneder af 2025 har reaktionære væbnede styrker myrdet 140 påståede maoister. Dette er en stor eskalering, hvis man sammenligner det med 2024, er det over halvdelen af alle drab begået i regionen som var 235 det forudgående år. Dette er overfor 2023, hvor kun 23 påståede maoister blev dræbt i delstaten.

Indiske soldater bærer på en død revolutionær

2024 var det blodigste år i Bastar-distriktet siden Bhumkal-oprøret i 1910 og 2025 var langt mere blodigt.

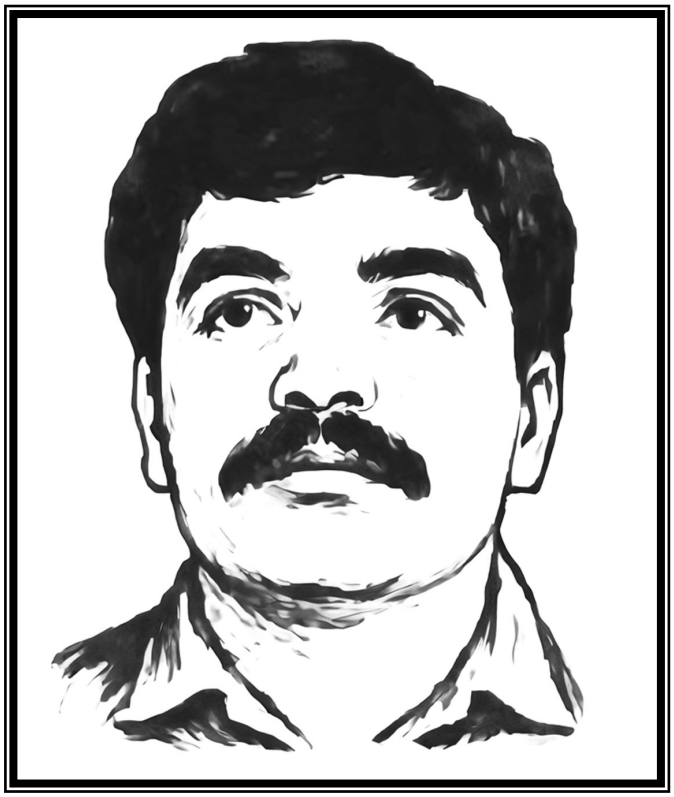
»Operation Kagaar« har påført Folkekrigen nogle hårde slag, men den går mest udover de brede og ubevæbnede masser. Der er en masse drab begået mod påståede »maoister« som i virkeligheden bare er ubevæbnede masser, eller syge, sårede og/eller ubevæbnede kammerater, der ikke er i stand til at forsvare sig selv.

Indiske kammerater fra organisationen Forum Imod Militarisering og Korporativisering (FACAM) har opsummeret den statsterror, som den indiske reaktion anvender i sin strategi i »Operation Kagaar«:

»I vil blive fordrevet, jeres hjem vil blive jævnet for at tilfredsstille vores grådighed. Hvis I modstår, vil I blive dræbt eller fængslet, uanset om I modstår med eller uden væbnede metoder. Hvis I hæver stemmen over at blive dræbt, vil I blive fængslet, hvis I er kvinder voldtager vi jer. Og hvis I ikke knækker på trods af alt dette, så vil bomber regne fra himlen, og landet vil forblive tavst pga. samtykke skabt gennem korporative medier.«

KAMMERAT BASAVARAJS MARTYRIUM

Det er i løbet af »Operation Kagaar«, den 21. maj sidste år, at kammerat Basavaraj, Generalsekretæren for Indiens Kommunistiske Parti (maoister) blev myrdet i kamp sammen med 27 andre ledere og kombattanter.

Kammerat Basavaraj

Kammerat Basavaraj, eller Nambala Keshava Rao var, før han blev Generelsekretær, lederen af CPI (maoisters) Militærkommission, og var derfor et af reaktionens primære mål i lang tid.

For at nå deres mål var mere end 20.000 mand fra de reaktionære væbnede styrker blevet koncentreret i et omfattende omringnings- og tilintetgørelsesfelttog for at udslette kammerat Basavaraj's enhed på 35 kombattanter.

Kammerat Basavaraj gik i 1980 som ingeniørstuderende ind bevægelsen og i Partiet, der dengang var med til at lede revolutionen: Indiens Kommunistiske Parti (marxister-leninister) og spillede en afgørende rolle i foreningen med de andre organisationer til det der skulle blive til CPI(maoister).

Han beviste sit værd som en militær ekspert og spillede en ledende rolle i organiseringen af Folkebefrielsesguerillahæren (PLGA).

I Dandakaranya, som i dag er en af revolutionens mest aktive områder, formåede han at opbygge den Nye Magt, Støttebaserne i tæt forbindelse med folket i regionen, særligt Adivasibønderne.

Det er et velkendt fænomen at den indiske reaktion målrettet går efter de mest effektive ledere, altså venstrefløjen, indenfor partiet. De ønsker at fostre en kapitulationistisk linje indenfor Partiet, der opfordrer til våbenhvile og fredsforhandlinger, hvilket, i den nuværende situati-

on, i praksis ville betyde en total overgivelse overfor reaktionen.

I dag glæder den indiske reaktion og imperialisterne sig over mordet på kammerat Basavaraj, men mordet på ham har i virkeligheden afsløret hvor bange de er for deres eget folk.

Kammerat Basavaraj er nu en del af kæden af ledere i CPI(maoister) der har viet hele deres liv til revolutionen, for en bedre verden, og han fortjener en af de højeste pladser blandt martyrerne.

Hvad der er vigtigt at pointere er, at Kammerat Basavaraj ikke er den første leder til at blive myrdet og at en revolution af Nyt Demokrati ikke er afhængig eller fremgjort af én enkelt person. Folkekrigen i Indien vil uundgåeligt sejre, selvom der er krumninger og spring på vejen.

Kammerat Basavaraj forstod denne kendsgerning godt og var selv klar over at der i revolutioner kan forekomme krumninger og spring, ebbe og flod, men at folket uanset hvad fortsætter med at kæmpe:

»Når vi kæmper mod en stærk fjende, har vi oppe og nedgange, fremrykning og tilbagetog. Vi påtager os udfordringerne, spreder os i alle områder og sektorer i landet, styrker vores massebase, og vi vil kæmpe modigt og trodsigt imens. Vi vil opnå sejr. Folket er uovervindeligt. De er den afgørende faktor. Hvis vi organiserer det undertrykte folk, vil flertallet afgørende vælte de få udbyttere. Vi er absolut sikre i den historiske sandhed, at der er nederlag-sejr-nederlag og i sidste ende sejr. Kapitalistisk imperialisme er ikke permanent på denne Jord.«

REVOLUTION ELLER KAPITULATION?

Det er ikke en hemmelighed at Folkekrigen i Inden i dag står overfor et alvorligt og afgørende øjeblik. Den indiske reaktion har myrdet mange kammerater og ledere fra Partiet. Men det ville ikke kun være en fejl, at påstå at revolutionen i Indien i dag er besejret; det ville være at spille direkte ind i imperialisternes, de indiske bureaukratkapitalisters og godsejernes psykologiske operationer, i deres kontrarevolutionære planer om at sprede forvirring og kapitulation blandt de revolutionære, som en del af deres lavintensitetskrigsførelse.

Den indiske reaktion har slået et hårdt slag imod Partiet og Revolutionen gennem et af de største omringnings- og tilintetgørelsesfelttog den har ført i hele sin oprørsbekæmpelseskrig – men de handlede ikke alene. Renegater og forrædere af Partiet og Revolutionen har i mange år prøvet at fordreje Partiets linje og få det til at ændre kulør. Ikke nok med det, så har de nu direkte udpeget CPI (maoisters) ledelses stillinger i junglen og ude i landområderne overfor reaktionen, bl.a. kammerat Basavarajs' deling, hvilket ledte til det militærsammenstød, hvor han blev gjort til martyr.

Her ses, hvordan revisionistiske forrædere og stikkere, for egen vindings skyld, eller for at redde deres skind, er villige til at ofre kommunisternes og massernes blod. Det er derfor at Partiet slår så hårdt ned på dem, der sælger kammeraterne eller masserne ud til kontrarevolutionen.

»Fæstninger erobres indefra« er en militær kliché, men det gør sig især gældende i den måde, hvorpå revisionister og opportunistiske renegater ender med at blive udbytterklassernes kontrarevolutionære håndlangere. Som en del af strategien i lavintensitetskrigen anvender den gamle indiske stat repression på den ene side, men tilbyder også amnesti og rekruttering til dem, der vælger at forråde revolutionen. Perus Kommunistiske Parti (PCP) har analyseret denne tendens og har defineret den trilogi, som kapitulationister følger:

»Overfor revolutionen anvender de reaktionære en dobbelttaktik: væbnet repression og tilbuddet om amnesti og rekruttering, dvs. kapitulation. Dog er spørgsmålet, om man skal afvise eller acceptere kapitulation, centret for to-linje kampen. Den kapitulationistiske linjes trilogi er som følger: 1. at rette sine angreb mod embedsfolkene, ikke imod kejseren selv; 2. amnesti og rekruttering; og 3. undertrykkelse af revolutionen«[5]

I ledelsen af Indiens Kommunistiske Parti (maoister) havde en mindretalsklike, ledet af forræderne »Sonu«, »Satish« og »Devji«, prøvet at fordreje Partiets linje ved at fornægte den halvfeudale karakter ved det indiske samfund. De hævdede at imperialismen havde skabt kapitalistiske forhold på landet og at Indien nu var blevet et »afhængigt kapitalistisk land«. Følgekonklusionen som disse folk fremførte med deres påstande var at man skulle *opløse PLGA*, forlade baseområderne og landområderne og drive legalt og valgagiterende arbejde inde i byerne. Hvad de i virkeligheden hævder er at imperialismen skulle have en positiv linje i at den kan ødelægge feudale forhold og forvandle undertrykte nationer til »kapitalistiske lande«. Dette går i virkeligheden imod marxismens ABC og fornægter fuldstændig Lenins definition af imperialismen som **»reaktion over hele linjen«**, og den nationale undertvingelse af de undertrykte nationer under de imperialistiske magter. Imperialismens tendens er ren national undertvingelse og indeholder ingen antifeudale tendenser i

[5]PCP, Grundlæggende elementer af politisk ideologi (II. Plenum), 1991

sig, tværtimod, var det de britiske imperialister der støttede sig på og styrkede det feudale system i Indien ved at alliere sig med lokale godsejere og krigsherre for at lette deres udbytning.

Kliken fulgte kapitulationstrilogien ved først at kritisere ledelsen og kalde den for »venstreradikal«. Da deres linje blev afvist og besejret af flertallet i CPI(maoisters) Centralkomité, vendte disse folk revolutionen ryggen i både ord og i handling. Alle indikationer peger på at Sonu, som et medlem af Centralkomiteens Politiske Bureau, og som den person der var ansvarlig for Partiets internationale arbejde, også var den forræder der videregav Partiets kommunikationskoder, mødepunkter, navne på lederne i Partiet, strategiske lokationer på ledelsens operationer og som overgav vigtige partihemmeligheder til reaktionen. Dette forklarer, hvordan den indiske stat så hurtigt og så effektivt kunne finde frem til præcist hvor kammerat Basavarajs' deling befandt sig og omringe, myrde og kidnappe vigtige medlemmer af Partiets ledelse.

Efter at have fået sine kammerater myrdet, udnyttede Sonu sin position til at skabe så meget forvirring og demoralisering som muligt. Med bl.a. de reaktionære indiske mediers hjælp, spredte han sin giftige linje og opfordre til kapitulation, inden han prompte blev afsløret og forvist fra CPI (maoister). Partiets Centralkomité og dets underorganer har siden udgivet kraftfulde udtalelser, der genbekræfter Partiets røde linje, den væbnede kamp og Naxalbarioprørets sti.

Den indiske reaktion har erklæret en *endelig sejr* over Folkekrigen i Indien, men det er ikke den første gang, den har gjort dette. Deres *sejr* er en tegning i vandet, for faktum er at på trods af de hårde slag, så er CPI(maoister) og PLGA stadig intakte, og som Formand Mao Tsetung pointerede: så længe Partiet og masserne eksisterer er alle verdens mirakler mulige.

»Det er sandt at partiet er i krise, at vores bevægelse er i krise, folket som helhed er i krise, men det er usandt at vores ideologi er i krise, at vores politiske linje er i krise og at partiets organisatoriske princip er i krise. Vi har ingen krise i vores politiske linje, og heller ikke i vores organisatoriske principper eller i vores ideologi. Vores ideologi og politiske linje er gennemgående fast. Men visse opportunister vender op og ned på himmel og jord for at påvise at der skulle være en krise i vores politiske linje og ideologi«[6]

På trods af krumningerne på vejen forbliver CPI(maoister) faste på den korrekte vej, Partiet bliver forenet om den røde linje, mens det udrenser sig selv for de elementer, der ønsker at falde på knæ foran Modis hindutva-fascistiske regime. Tilbage forbliver de ægte og oprigtige kommunister, dem der vælger kampens vej.

Dem der tror, at give op er at overleve, lever i en fantasi. Den eneste grund til at den indiske stat i dag rekrutterer desertører fra revolutionen, er fordi den indiske revolution stadig er en kendsgerning, fordi staten føler sig nødsaget til det, som et led i dens lavintensitetskrigsføring. Men faktum er, som vi har set det med rotterne fra den anden højreopportunistiske linje i Peru, at så snart disse forrædere af revolutionen har udtjent deres formål, kaster reaktionen dem selv for

[6]CPI(maoister) Nordlige Koordinationskomité (NCC), 26. juni 2026

Hvad er den anden højreopportunistiske linje i Peru?

Den anden højreopportunistiske linje i Peru er en CIA-støttet revisionistisk og kapitulationistisk linje, som blev kultiveret blandt revolutionære krigsfanger i peruvianske fængsler af CIA. Ved systematisk at myrde venstrefløjen blandt de revolutionære fanger og give dem, der var villige til at samarbejde, bedre fængselsvilkår, kunne den anden højreopportunistiske linje strukturere sig selv udenom PCP i revolutionen. De spillede, og spiller stadig, en meget skadelig rolle i at sprede forvirring og demoralisering mens de forsøger at trafikere med Førerskabet af den peruvianske revolutions navn, Formand Gonzalo. De organiserer sig bl.a. i organisationen »MOVADEF«, men mange af deres medlemmer bliver nu straffet af den gamle peruvianske stat, fordi de har udtjent deres formål, og fordi den peruvianske stat aldrig vil tilgive dem for engang at have tilhørt revolutionen i Peru.

løverne, fordi den ikke glemmer at de selv engang tilhørte revolutionen.

Så hvad er kendsgerningerne? Revolutionen har lidt et stort tilbageslag overfor »Operation Kagaar« i området Dandakaranya, men operationen har slået grueligt fejl i resten af landet. Ikke alene har »Operation Kagaar« slået fejl, fordi det ikke endegyldigt har kunnet besejre CPI (maoister), PLGA eller revolutionen, men vi har samtidig set en enorm fornyelse af sympati overfor og støtte til CPI(maoister) og revolutionen over hele Indien. Ikke nok med dette, så har kammerat Basavarajs' martyrium, hans stålfasthed indtil sidste åndedræt, vækket den største internationale solidaritetskampagne med Folkekrigen i Indien set til dato.

Som en del af imperialisternes og de udbyttende klasser i Indiens lavintensitetskrigsførelse, prøver de at føre en psykologisk krig mod de revolutionære og antiimperialisterne i Indien og resten af verden, for at få dem til at give op. Men hvad vi er vidner til er ikke enden på den Indiske Revolution, fordi Partiet, masserne, Folkehæren lever stadig. Desuden består de samme opgaver med at kaste »de Tre Bjerge« væk fra Indien. Hvad vi er vidner til er begyndelsen på CPI (maoisters) ideologiske, politiske og militære modoffensiv imod »Operation Kagaar«.

Spørgsmålet om revolutionen vil vinde eller ej, afhænger af fastholdelsen af CPI (maoisters) revolutionære linje. De tilbageslag, som er blevet påført, den skade som renegaterne som Sonu har påført, springer ikke udfra Partiets ideologi eller principper, men netop at disse elementer har forladt arbejderklassens ideologi, marxismen-leninismen-maoismen. Spørgsmålet er derfor om kampen mellem marxisme og revisionisme, et spørgsmål om at vove at kæmpe og vove at vinde.

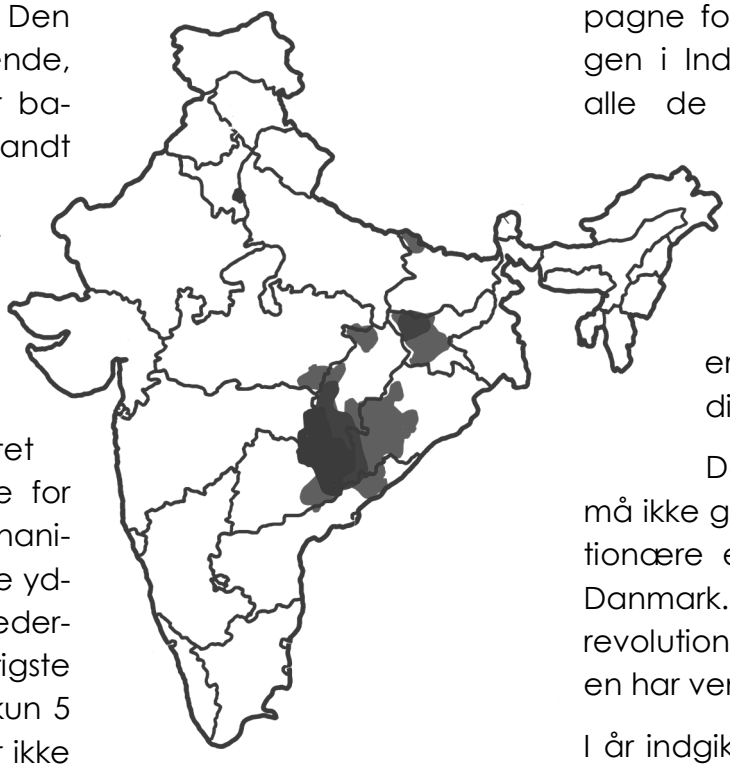
DE REVOLUTIONÆRES OPGAVER I DANMARK

Hvilke opgaver står antiimperialisterne og de revolutionære i Danmark overfor, når det kommer til at støtte Folkekrigen i Indien?

For det første må de forstå at den Proletariske Verdensrevolution er langvarig og foregår på et global plan, at der findes forskellige brandpunkter i verden af særlig vigtighed og at Indien er et af dem. Dette er en vigtig del af den proletariske internationalisme, fordi maoisterne handler i overensstemmelse med det der tjener det internationale proletariats interesser som helhed. Indien er et umådeligt vigtigt strategisk land i verdensrevolutionen: ikke nok med at landet rummer, hvad der svarer til næsten 20 procent af klodens befolkning, dvs. 20 procent af masserne som er skaberne af historien, så befinder landet sig midt i Indo-stillehavsregionen. I dette område, som også er et centrum for produktion, logistik og handel, bliver modsigelserne også lige nu skærpet enormt af den interimperialistiske konkurrence, hovedsagligt mellem USA-imperialismen og den kinesiske socialimperialisme. Dette skærper og fordyber alle andre modsigelser i regionen,

hvilket betyder mere national undertrykkelse, mere forarmelse af masserne, men også mere oprør, mere revolution.

For det andet skal det fremhæves, at Verdensrevolutionen har to aspekter: den internationale proletariske bevægelse og den nationale befrielsesbevægelse. Den førstnævnte er vejledende, den sidstnævnte udgør basis, dvs. hovedstyrken blandt de revolutionære kræfter i verden i dag. Overalt tager de antiimperialistiske kampe til, den nationale modstand vokser i de undertrykte nationer, og der er intet imperialisterne kan gøre for at forhindre det. Afghanistan, Palæstina, Iran – tre ydmygende strategiske nederlag for verdens mægtigste imperialist, USA, og på kun 5 år. Hvad der mangler er ikke årsager til at gøre oprør, folket kæmper allerede. Men for at disse kampe skal kunne føre til reel frigørelse kræver det proletariatets ledelse som den eneste fuldkommen uafhængige og mest fremskredne klasse. Hvad der mangler er at sætte den proletariske bevægelse i spidsen for de nationale befrielseskampe gennem Kommunistiske Partiers ledelse af revolutionen, og ved at føre den i de undertrykte nationer som revolutioner af Nyt Demokrati. Revolutioner af Nyt Demokrati er legemliggørelsen af sammensmeltningen mellem den proletariske bevægelse og den nationale befrielsesbevægelse, dette gør den Indiske Revolution, sammen med Folkekrigene i Peru, Tyrkiet og Filippinerne, til skinnende fyrtårne foran de revolutionære og

Et kort, tegnet af den gamle indiske stat over aktive guerillazoner og områder med revolutionær magt. Kortet er fra ca. 2022

antiimperialistiske kræfter over hele verden.

Det er de revolutionæres opgaver i Danmark at begribe disse kendsgerninger og samtidig forstå, ved at tage ved lære af situationen, der udfolder sig i Indien, netop hvorfor maoister siger, at vi skal bekæmpe imperialismen, revisionismen og reaktionen uforsonligt, uadskilleligt og utrætteligt.

Revisionismen er hovedfaren, netop fordi den er fjenden blandt de revolutionæres rækker, som har taget marxismens maske på for at skjule deres hensigter.

De revolutionære i Danmark må støtte Indiens Kommunistiske Parti (maoister) ved at rejse en stærk og bred kampagne for at støtte Folkekrigen i Indien ved at forene alle de kræfter, der kan forenes imod den indiske fascistiske stats terror og til støtte for revolutionen i Indien som er korrekt og retfærdig.

De revolutionære må ikke give de indiske reaktionære et roligt bagland i Danmark. De skal føle at de revolutionære masser i Indien har venner overalt.

I år indgik Indien en milliard-euro aftale med EU, som repræsenterer mere end 25 procent af verdens BNP. Med dette åbner sig nye og større muligheder for bl.a. den danske imperialisme at fordybe sin rovdrift i Indien, som den allerede gør gennem bl.a. medicinalindustrien. De revolutionære må afsløre den danske imperialismes planer og sammensværgelser med den indiske stat for at modvirke deres planer om at bekæmpe det folkelige oprør.

De revolutionære i Danmark

må skabe en meningsdannende kampagne for Folkekrigen i Indien, der spreder opmærksomhed om revolutionens eksistens og som gendriver de løgne og den propaganda, som imperialisterne spreder om CPI (maoister) og sprede støtten til revolutionen.

Den internationale situations forløb, styrkelsen af den Internationale Proletariske Bevægelse og den Nationale Befrielsesbevægelse, betyder at CPI (maoister) kan overkomme de tilbageslag, som er blevet lidt i revolutionen, langt hurtigere end set før.

Revolutionær optimisme er ikke en sød tanke, den er en materiel kraft, fordi den svarer til de objektive kendsgerninger og bliver omsat til resolut handling af revolutionære, hver dag, over hele verden.

Den fornemmeste opgave for de revolutionære antiimperialister i Danmark i dag er at kæmpe for at forsvare den Palæstinensiske, den iranske og den libanesiske modstandskamp og at bekæmpe »Operation Kagaar« og yde støtte til Folkekrigen i Indien. Det handler om at forene så mange kræfter som muligt til støtten af disse kampe. Et enormt spring i dette blev set da det Internationale Antiimperialistiske Forbund blev stiftet i Columbia den 3. til den 5. april år 2026. Denne stiftende Kongres og den enhed blandt antiimperialister, der blev opnået blev allerede transformeret til handling ved en international demonstration i Genève under G7-topmødet, hvor bl.a. den folkemorderiske Modi og Donald Trump var til stede sammen med repræsentanter fra nogle af de største imperialistiske magter og alliancer i verden, bl.a. USA og EU. Til den internationale demonstration samledes flere hundreder antiimperialister fra hele Europa sig og udviste bl.a. støtte til den palæstinensiske modstandskamp og til Folkekrigen Indien.

De revolutionære og antiimperialistiske solidaritetskampagner og aktioner rundt om i verden går heller ikke ubemærket hen. På den ene side har imperialisterne selv indrømmet den trussel, som den voksende antiimperialistiske bevægelse byder dem. På den anden side er aktionerne med til at styrke den revolutionære bevægelse i Indien, sprede håb og give legitimitet til dem der kæmper videre, mens et lille, men skadeligt, mindretal forsøger at sætte en stopper for revolutionen.

Vi håber at vi med denne tekst har læseren et grundlæggende indblik i Folkekrigen i Indien, som føres af Indiens Kommunistiske Parti (maoister) og dens vigtighed. Vi håber også at vi har givet læseren en grundlæggende forståelse af principperne, som er vigtig at kunne forstå for at føre en kraftig solidaritetskampagne for den gloværdige indiske revolution. Til sidst ønsker vi at fremhæve, hvad Lenin lærer os om proletarisk internationalisme:

»Internationalisme i gerning — det er ét og kun ét: selvfornægtende arbejde for at udvikle den revolutionære bevægelse og den revolutionære kamp i ens eget land, støtte (ved propaganda, sympati og materiel hjælp) til en sådan kamp, til en sådan linje og den alene, i alle lande uden undtagelse. Alt andet er bedrageri og dagdrømmeri.«[7]

[7]V. I. Lenin: »Proletariatets opgaver i vor revolution«, 1917.

LITTERATURLISTE:

»Walking with the comrades« Arundhati Roy, Maj 2010

»Red Ant Dream« (dokumentar)

»Operation Kagaar – Final Warning« (dokumentar)

»Imperialismen og splittelsen i socialismen«, V. I. Lenin, oktober 1916

»Bharatiya Janata Party«, britannica.com

»Spørgsmålet om fred« V. I. Lenin, juli-august 1915

»Militær Linje«, PCP, 1988

»Military Operations in Low Intensity Conflict«, Field Manual, Headquarters Departments of the Army and the Air Force, 100-20, 1990.

Countercurrents.org

»Expose the right opportunist liquidationist line of renegade Vishwavijay, Seema Azad and their likes!! Smah opportunism-liquidationism-revisionism from the revolutionary camp!! Move ahead to implement the central task as decided in Aug 2024 PB resolution!!« CPI(maoister) (NCC), 26. juni 2026

»Red Heralds Interview med Ajith«, Red Herald, 2025

»Grundlæggende elementer af politisk ideologi (II. Plenum)«, PCP, 1991

»The False Self-Criticism of UOC and Its Political Complicity in the Betrayal by the Sonu-Satish-Devji Revisionist Clique«, Servir ao Povo, maj 2026

»Proletariatets opgaver i vor revolution«, Lenin, 1917.

»The Right Opportunist Line in Peru – a Gang of Traitors and Collaborators Who Want to Annihilate the People's War«, Klassenstandpunkt no 20.

»Interview med Formand Gonzalo«, PCP, 1988

Lenin, Imperialismen og splittelsen i socialismen, oktober 1916

Lenin, Spørgsmålet om fred, juli-august 1915

PCP, Militær Linje, 1988

STYRK DEN ANTIIMPERIALISTISKE FRONT!

GÅ MED I ANTIIMPERIALISTISK AKTION!

Folkekrigen i Indien er en stor inspiration for alle, der kæmper for en bedre verden, og den har mere brug for støtte og solidaritet nu end nogensinde før.

I dag befinder imperialismen sig i en dyb og total forrådnelse, og det er verdens revolutionære og frihedskæmperes store historiske opgave, en gang for alle, at begrave den. Folkekrigen i Indien, anført af CPI (maoister), er en del af verdensrevolutionens fortrop i denne kamp.

Vi som bor i de imperialistiske lande må organisere os for revolutionen under en aktivt kæmpende linje. Vi må hejse og styrke den internationale solidaritet og støtte til folkenes oprør og folkekrige på en organiseret måde. Gå med i **Antiimperialistisk Aktion** og bliv en del af kampen.

TAG KONTAKT:

Hovedmail: AiAktion@proton.me

København: AiA-Kbh@proton.me

Aalborg: AiA-Aalborg@proton.me

Vores Facebook:

RØDE FANE
WWW.RØDEFANE.DK